

RĂSĂRITUL NOSTRU

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Dir. V. D. LEORDA

Redacția și Administrația:

Calea 13 Sept. Nr. 221

București VI

Abonament pe an 200

Pentru Instituții 2000

„Sprijin 1000

Ororile bolșevice din Capitala Bucovinei

Orașul Cernăuți, capitala Bucovinei — leagă-nul atâtor cărturari de frunte ai Moldovei de sus — a avut de suferit cea mai barbară și nemai-pomenită atrocitate în timpul vremelnice și nedrepte încălcări a părții din teritoriul nostru: Basarabia și Bucovina.

Ici și colo vezi așezăminte de înaltă cultură cum au fost pângărite și distruse până la temelie și ochiul care vede, ini-ma simte și sufletul care se strânge de durere în fața atâtor orori de sacrilegiu făptuite în contra celor mai sfinte opere ale omului civilizat, în contra libertății și spiritului creator de către hoardele, hidrele bipede și animalice ale comunismului, rămâne înmărmurite.

Și azi, după un an și mai bine dela redobândirea teritoriilor uzurpate de bolșevici blestemăți, vezi cum munca românească și marea strădanie a guvernului Mareșalului Desrobitor Antonescu își reclădește

așezămintele culturale, distruse de bolșevism, și aspectul orașului devine pe zi ce trece mai înviorător prin zidurile lor care stăruie încă să amintească culoarea pulberii pârjolului.

Vizitând și Institutul de orbi și surdo-muți „Regina Maria” care a suferit și el de pe urma „raiului bolșevic” și unde d. Scalat, directorul Institutului, ajutat de corpul didactic fac toate eforturile posibile de a i reda aspectul de pe vremea directoratului d. prof. Dimitrie Rusceac, azi venerabilul pensionar, am aflat dela d. T. Cernăuțeanu maestrul tipograf al Institutului și el surd-demutizat, întemeietorul și fostul președinte al Societății de surdo-muți din Cernăuți, care rămăsese acolo în timpul invaziei bolșevice, d-sa mi-a povestit îngrozitoarele orori fiind el însuși la un pas de spânzurațoare. Membrii societății de surdo-muți dela Cernăuți se compu-

(Continuare în pagina 2-a)

„Suferințele unui Neam sunt singurele dureri care apasă greu în cumpăna destinului.

Suferințele unui om nu însemnează nimic în fața durerilor Patriei.

O singură durere înmănușiază omul și Patria cu suferințele lor laolaltă, prin adâncimile și măreția ei: jertfa pentru Țară.

Ne-au dat-o aceia care s-au prăbușit ca să ne înalțe Neamul: Morții Războiului Sfânt, mutilații noștri, văduvele și orfanii de război.

Lor trebuie să le închinăm toată recunoștința noastră.

Dar nu recunoștință de cuvinte, ci recunoștință de fapte.

Totul pentru Eroii Neamului.

Iată cuvântul care trebuie să răsună azi în orice conștiință românească”.

(MARIA MAREȘAL ANTONESCU)

15 milioane femei germane prestează muncă de războiu

Editoria centrală a partidului național-socialist publică, în una din revistele sale lunare, un studiu asupra muncii femeilor germane în timp de războiu. În total sunt folosite cam 15 milioane de femei. În ultimii 40 de ani, procentul femeilor ce ocupă vreun post a crescut în mod simțitor. Dela 24,5 la sută în anul 1883, el se ridică la 30,5 la sută în anul 1907 și a ajuns la aproape 40 la sută.

Deosebit de ridicată e folosirea femeii în industria textilelor. Folosirea femeii în acest sector economic e și cea mai veche. Explicația rezidă în tendința de a căpăta brațe de muncă relativ ieftine, pentru a putea desface cu mai multă ușurință produsele textile pe piața internațională. Intre timp însă, asistența socială din Germania și alte țări civilizate s'a opus puternic exploatării femeilor.

Româncelor,

Implețiți pentru dragii noștri ostași

Cronica științifică

Când se pierde conștiința personalității

Există tulburări în conștiința personalității unui om, numite depersonalizări și cari constituiesc schimbarea personalității proprii, legată de reacțiuni sentimentale vii, în cele mai multe cazuri. După cercetările germanului dr. Karl Haug, aceasta este o stare în care omul se simte profund schimbat față de ființa lui dinainte. Această schimbare cuprinde atât eul cât și lumea exterioră și face ca individul să nu-și recunoască personalitatea. Acțiunile lui se par subit automate. El observă ca spectator ceea ce face.

Această stare se poate produce în legătură cu schimbări organice ale creierului, de pildă de artero-scleroză, după atacuri de inimă sau după gripe cerebrale, apoi după o comoție cerebrală, otrăviri și înfărșit la oameni sănătoși în legătură cu somnul, la adormire și trezire.

Starea aceasta se întâlnește însă și în caz de oboseală neurastenică, și chiar la oboseli simple și oscilații de efect la sănătoșii min-tali și în procesul fiziologic de îmbătrânire. În nici un caz însă

starea nu poate fi privită ca boală.

Depersonalizarea poate fi considerată mai mult ca un fel de reacțiune sufletească dependentă de predispoziții ereditare. Posibilitățile care pot duce la trăirea acestei stări, sunt multiple. Inceputul constă într-o serie de tulburări. Aci se includ tulburările funcțiunii conștiinței, îndeosebi a limpeziciunii conștiinței, tulburări ale funcțiunii stimulării și tulburări ale excitației, singure sau acționând împreună sau reciproc. Se pot adăoga tulburări ale fenomenelor de expresie. Fenomenele patologice fiziologice, cari stau la bază, se pot afla în corp, sau în creier.

Chiar și schimbări ale lumii exterioare pot avea, prin influențarea funcțiunilor psihice centrale, în condițiuni speciale, astfel de e-

fecte asupra conștiinței personalității. Deci nu este posibilă nici o fixare sufletească și nici anatomice a tulburărilor.

Depersonalizarea trebuie privită ca o reacțiune la tulburări parțiale, care pot fi legate de diferite locuri și pot fi diferite între ele.

Se ivește cu atât mai ușor cu cât sunt împlinite și anumite condițiuni primordiale psihice-constituționale, de pildă înclinația spre observarea proprie, fantezie vie, viața interioară abundentă, tip pe cât posibil de vizual și inteligent. Această apariție nu e niciodată o boală mintală în sensul propriu al cuvântului, ci o constatare a unei trăiri anumite de tulburări în interiorul personalității proprii și deci a tulburării echilibrului în jocul de forțe ale omului, legată de acestea.

C.

Ororile bolșevice din Capitala Bucovinei

(Urmare din pagina 1-a)

nea dintr'un mare număr de surdo-muți evrei și aceștia când au venit bolșevicii s'au arătat mai comuniști decât bolșevicii și ca atare l'au reclamat stăpânirii bolșevice cum că d. Teodor Cernăuțeanu, este conducătorul societății de surdo-muți și necinstit. Stăpânirea vremelnică, bolșevică, a cerut și s'a trimese dela Moscova o delegație oficială de surdo-muți care la desărcinat pe loc dela conducere desființând societatea și de fondul ei care a fost împărțit membrilor după care i-a băgat pe toți fără a-i întreba într-o nouă societate din care făceau parte toate infirmitățile ce n'aveau nici o legătură cu ei: orbi schilozi, debili mintali, idioți etc. societate care își avea sediul și sub conducerea directă a Primăriei de reședință. Din clipa aceea a început să simtă și ei ororile și regretul

de ce au făcut în contra fostului lor președinte, care i-a ocrotit vreme de 15 ani și drept recunoștință i-a dorit peirea. Cum a scăpat nici el nu știe, dar pentru el viața i-a fost îngrozitoare cu cât fusese prădat și de bunurile lui și de postul de maestru dela Institutul de surdo-muți. La venirea armatei române toți evreii surdo-muți au dispărut odată cu bolșevicii.

Capitala Bucovinei își reia pe zi ce trece aspectul dinaintea invaziei din 1940, dar societatea surdo-muților a fost definitiv sugrumată de proprii ei membrii și nu va mai renaște. Singurul om care a luptat să-i ridice, dându-le și posibilitatea de a se simți mai puțin vitregiți de soartă, a pătimit îngrozitor încât nu vrea să se mai considere că face parte din lumea lor.

V. D. LEORDA

BARBĂȚIA

Iisus Hristos a suferit pentru noi, ca să ne aducă la Dumnezeu. Pilda Lui trebuie să sfințească inimile, care au socoteală de nădejde blândă și liniștită ca o apă de curățire, ca un har al vieții. Pentru asta, înfrânându-ne limba de la rău și buzele dela cuvinte înșelătoare, „frați miloși și smeriți”, să nu întoarcem rău pentru rău; ci, depărtându-ne de tulburările astea negre, să fim plini de râvnă pentru bine.

Idealul moral religios cere în Creștinism brăbăție. BARBĂȚIA de a te birui pe tine însuși.

Inarmându-ne cu această virtute, sfârșim cu păcatul de-a trăi în desfrânări, poftă, beții, ospete, chefuri și slujiri idolești neîngăduite după voia lui Dumnezeu. „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Rom. 12,21).

Pentru atingerea unei fapte morale, înfrânarea prin îndemn la răbdare și Pace, te face să câștigi fără cuvinte făloase, vasul adevărului, în care să-ți strângi lucrurile bune, care împletite cu cugetul curat al virtuților creștine, să capeți o viață de mare preț!

„Așa dar, fiind îndreptați prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos”; „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”; Pace las vouă, pacea Mea dau vouă nu precum lumea dă, Eu dau vouă”; sună Biblia.

Creștinismul are o rezistență spirituală unică.

Credința lucrând împreună cu faptele, te legi, prin brăbăția de a te birui în vălmășagul deosebirilor greșite, de desăvârșire.

„Pe cât omul se depărtează de mângăierile pământești, pe atât se apropie de Dumnezeu”.

În mănunchiul acestei virtuți se pune și cheștiunea războiului: Creștinismul fiind dincolo de chestiunile politice, problema morală, mila, biruiește judecata distrugerii. Pace și război! Cuvinte sădite dopotrivă în inima Creștinismului. În esență însă, morala creștină urmărește realizarea păcii între oameni, între națiuni.

„Numai Creștinismul a adus în lume sfiala, blândețea, cinstea, buna credință și dreptatea. Nici filozofia, nici cultura artistică și literară, nici un cod de legi, nicio administrație, nici un guvern nu e în stare să înlocuiască Creștinismul... Vechea Evanghelie este cel mai bun ajutor al simțului, care face cu puțință viețuirea împreună a oamenilor (H. Taine).

Tertulian spune că: „Nu se poate servi și supt steagul lui Hristos, și supt steagul Diavolului”.

Atunci, adevărata esență a Creștinismului rămâne împotriva răzbinării urii între oameni. Dacă, totuși, aceasta s'a întâmplat, e că prin desăvârșirea concepției creștine, El n'a putut veni fără multe prfaceri și sguđuiri.

IOAN GEORGESCU

Surorile otrăvitoare din Orsay

O tragedie și învățămintele cari se desprind din ea

În fața juraților din Versailles s'a desbătut zilele trecute un proces extrem de interesant, care însă, în vâltoare marilor evenimente mondiale, a trecut ca un simplu fapt divers. Este vorba de procesul celor patru surori din Orsay, și care arată că mentalitatea în Franța nu s'a schimbat mult nici în timpul acestui războiu.

Iată faptele: În Iunie 1940 domnea o mare zăpăceală în spitalul Arcange din Orsay. Medicii principali erau concentrați și numai un doctor bătrân venea din când în când din Paris să vadă de bolnavi. Surorile de caritate erau silit să ceară uneori ajutorul medicului militar, într-o aripă a spitalului fiind adăpostit un spital militar. Aceste lucruri se întâmplau cu câteva zile înainte de intrarea trupelor germane în Paris. Puțin după aceea medicul militar a părăsit spitalul împreună cu soldații încredințați lui spre îngrijire, astfel că nu au mai rămas decât surorile de caritate cu bolnavii civili.

MISTERIOSUL MEDIC MILITAR

Dar și surorile aveau de gând să plece, înfricoșate de propaganda care înfățișase pe soldatul german într-o lumină care le făcea să tremure la gândul că vor cădea în mâinile lui. Cum nu puteau lăsa pe bolnavi acolo, au început să organizeze transportul întregului spital. Dar unii dintre bolnavi nu erau transportabili. Cele patru surori de caritate franceze, impinse de gândul de a nu lăsa un bolnav pe mâinile germanilor, s'au sfătuit ce să facă. În cursul desbaterilor procesului surorile au arătat în descrieri dramatice clipele prin care au trecut, pomenind mereu de acel medic militar care le-a insuflat ideea faptei pentru care se află astăzi pe banca acuzaților.

Când a sosit medicul militar la Orsay, surorile s'au adresat lui pentru a primi un sfat: ce să facă cu cei 7 bolnavi cari nu erau transportabili. „Faceți-le pur și simplu o injecție...”, ar fi spus acel doctor. După ce a dat acest sfat a dispărut pentru totdeauna, cel puțin așa pretind surorile, și într'adevăr nici azi nu s'a putut găsi urma sa. Dar sfatul lui a fost urmat. Superioara se duce la dușul cu otrăvuri, ia mai multe fiole cu stricnină și morfină și le împarte printre colegele ei; apoi împreună purced la fapta criminală. Un paralizat de 26 ani și un bătrân tuberculos sunt primii cari primesc injecții. Alți patru pacienți sunt și ei injectați, și deoarece doza era prea slabă este repetată până când își dau suflul.

SALVAREA CELUI DE AL 7-LEA PACIENT

Numai al șaptelea a fost salvat ca printr-o minune, care devine centrul întregii acestei povești groaznice. O soră i-a făcut injecții și revenind să-l vadă l-a găsit ca mort. După o cercetare superficială a fost băgat, ca și ceilalți

bolnavi, într'un sicriu. Surorile grija de a pleca cât mai curând vor să închidă repede sicriul, că deodată cel crezut mort... reînviase. În această clipă trupele germane au ocupat orașul și un medic militar german a preluat îngrijirea morocitului, scăpându-l dela moarte. După mai multe luni administrația din Orsay reorganizând spitalul constată cu uimire că într-o singură zi au putut să moară bolnavi. Evenimentele se precipită. Surorile sunt arestate și recunosc în totul fapta. Ele caută însă să explice că, dată fiind starea de spirit din Franța și agitația propagandei, au trebuit să recurgă la acest ultim refugiu pentru a feri bolnavii netransportabili să cadă în mâinile germanilor. Afară de aceasta ele se referă mereu la ordinul dat de medicul militar francez. Tribunalul a condamnat pe surorile la închisoare de la 1 la 5 ani.

Faptul că tocmai un medic german a fost acela care a salvat pe al 7-lea bolnav dela moarte este un învățământ dureros pentru surorile de caritate franceze. Dar acest proces ar trebui să fie un învățământ pentru întregul popor francez. Ce trebuia pedepsit era sistemul orbirii și corupției spirituale în care se găsea Franța, și de care nici astăzi o parte din poporul francez nu s'a putut libera. Numai așa se face posibil ca patru surori de caritate să fie în stare să otrăvească pe pacienții încredințați lor. Acest proces va avea poate efectul de a deschide ochii acelei părți a poporului francez care nici astăzi nu vrea să vadă adevărul.

FEL DE FEL

● Cel mai mic și mai veninos șarpe din lume e Cobra de Capello.

● Girafa n'are coarde vocale.

● Cea mai mică antilopă are 4 kgr. greutate; cea mai mare 700 kgr. (Gnu) Okapi, un reș dintr'un animal fosil a fost descoperit abia în 1917 între Ubanghi și Ruwenzori.

● Antilopele trăiesc și în Asia (Salga și Nilgana).

● Fauna farinacă o imună la împunsătura muștei țete. Toate animalele domestice mor. Agonia atârână de numărul împunsăturilor. Interesant e că fuge de soare. La om dă boala somnului a cărei leac l-a descoperit dr. Jannot, după o sedere de 20 ani în Kamerun (1926).

● Oglinda în antichitate era de argint iar briciul de bronz.

● Cea mai mare pată observată pe soare, a avut un diametru de nouă ori mai mare decât al globului nostru. (Februarie 1905).

● Hiena din cauza mirosului ei ne suferit, n'are dușmani. Cadavrul ei e devorat numai de vulturi.

● Gorila dă alarma bătându-se cu pumnii în piept; cimpazeul tro-păind din picioare, iar ciuocofali prin strigăte.

Cuibul de „Viespii” din fața Sevastopolului Lupta infanteriei în munții Iaila de H. B. SCARNKE, corespondent de război

Au fost multe nopți nedormite înainte de prima zi a atacului împotriva pozițiilor bolșevice din văgăunile și lanțurile de munți. Până în zori au tot sosit informațiile ofițerilor de legătură la comandamentul regimentului. Colaborarea infanteriei, artileriei și aviației cerea stabilirea unui plan de foc al atacului până în cele mai mici amănunte. De câte ori ne-am cățarat în ajun la posturile de observație pentru a scurta terenul plin de văgăuni și ascunzișuri, de câte ori n-am controlat pe hartă și fotografiile aeriene până la cel mai mic punct și cea mai neînsemnată înălțime. Va fi o luptă grea, poate corp la corp; o știm. Căci defileurile așezate strâns unul lângă altul, lanțurile de porumb și dâmburile stâncoase în care se cuibăriseră bolșevicii, erau aidoma cuiburilor de viespi care trebuiesc curățate sistematic. Acesta era lucrul care se impunea cu hotărâre din observațiile și consultările comandanților de unități...

Intrasem în dimineața zilei atacului. Este încă întineric oarecum spre răsărit se arată peste coama munților primele raze galbene de soare. Bubuiturile artileriei noastre fac să vie văile. O oră întreagă ține acest iad. Efectul bombardamentului de artilerie este pustiitor. Dela postul de observație vedem la câțiva kilometri în față un perete gros de fum și ceață care se întinde deasupra pozițiilor inamice. Acolo unde proiectilele întâlnesc câmpurile minate ale bolșevicilor țâșnesc din pământ niște ciuperci uriașe de fum. Galben și cenușiu și negru a acest fum pișcător trebuie să fie înăbușitor.

Pe cer se arată acum primele formațiuni ale aviației noastre: distrugătoare, Stuka și bombardiere de vânătoare atacă în aceeași simfonie a bubuiturilor și exploziilor, croindu-și drum într'un urlet asurzitor. Acum pornesc în atac la șor jos și se descarcă de balastul lor de oțel. Lasă în urmă uriașe involburări de fum și țărână.

CUM SE DAU LUPTLE IN MAREA INGHEȚATA A NORDULUI

Cunoscutul amiral finlandez Schulz vorbește în ziarul german „Berliner Lokalanzeiger”, despre greutățile deosebite ale războiului ce se dă în marea înghețată a Nordului. Sub toate raporturile, greutățile acestea sunt excepționale. Apra climă nordică, frigul, viscozitatea și furtunile de lungă durată, ceața și înșfășit, indicațiile cartografice mult prea sumare, îngreunază navigația în apele acelea. Cu atât mai mult trebuie subliniat, în acest caz, superioritatea felului cum e dus războiul naval german, marina Reichului reușind, în colaborare cu aviația, să scufunde vase comerciale și unități de război atât de numeroase, cum sunt cele a căror nimicire a fost anunțată recent.

Pe de altă parte, inamicul însuși are nevoie, pentru protejarea convoaielor sale, de forțe numeroase. Folosirea unui număr mare de vase de război, atât engleze cât și americane, slăbește marina anglosaxonă. Vasele de război necesită o serie întreagă de alte vase de transport, pentru propria lor folo-

Regimentele noastre de infanterie au trecut între timp în pozițiile de pornire, dincolo de dâmburi. A sosit ceasul lor cel mare. Incepe pătrunderea în vale, direct în cuiburile de viespi, din care inamicul deslănțuie un foc sălbatec. Trăgătorii de elită bolșevici se pitulează în spatele tufișurilor și trag cu gloanțe explosive. Din primul lan de porumb părăie furios focul mitralierelor dușmane. Din 10 cazemate bolșevice se deslănțuie focul furios asupra infanteriei germane.

Zadarnic. Lupta corp la corp pe care o așteptasem devine realitate. Cu un deplin dispreț de moarte soldații germani scot pe bolșevici din bârloguri. Numai dacă n'ar fi blestematele astea de câmpuri minate! Au pus mine mici, nu mai mari decât un ou. Dar ajung pentru a-ți sbura picioarele și a te scoate din luptă. Carele germane de asalt înaintază mereu. Își croiesc drum și ajută infanteriei să îndepărteze obstacolele în lupta tactică ce se duce. Vitejii soldați germani lucrează din greu dar dârzi. Artileria inamică se ia la întrecere cu bateriile de coastă bolșevice. Aruncă bombe de cel mai mare calibru, fără a putea opri înaintarea germană. Adversarul pare a fi adus în acest sector al frontului tot ce mai avea la îndemână. Antiaeriana germană deschide focul în tragere terestră pentru a reduce la tăcere cuiburile inamice de mitraliere și aruncătoare de grenade. Infanteria înaintază mereu. Cucereste pas cu pas, fără să-i pese de adversitățile terenului și nici de încăpățănarea bolșevicilor.

Dacă această primă zi de luptă a dus la atingerea obiectivelor ordonate, dacă prada smulșă inamicului a fost uriașă, dacă înfășărit sute de cadavre sovietice au acoperit părțile pe unde au atacat germanii, acestea au dovedit încăodată superioritatea și avântul vijelios al infanteriei germane. Primele „cuiburi de viespi” ale bolșevicilor din fața Sevastopolului sunt sfărâmate.

sintă, întru cât sunt depărtate cu mii de kilometri de bazele lor și au nevoie să se aprovizioneze cu carburanți. În felul acesta flota anglosaxonă se risipește mai mult, ea fiind folosită pentru scopuri pe măsura cărora nu fusese construită și înzestrată.

În ce privește scufundarea crucișătorului greu american, scufundare înregistrată de forțele germane cu prilejul atacului lor împotriva convoiului din marea înghețată a Nordului, se află acum mai multe amănunte din gura unui marin american care a scăpat cu viață datorită unui avion german de salvare, după ce a asistat, de pe un alt vas, la scufundarea dramatică a crucișătorului greu. Potrivit cu descrierea sa, un grup de 3 avioane germane s'a aruncat în pica, deasupra crucișătorului american, înfingându-se adânc în puntea acestuia. A urmat o explozie uriașă, care a nimicit crucișătorul, depozitul de muniții fiind probabil atins. În câteva clipe, crucișătorul s'a înecat în valurile mării.

O bătălie în Jungla și în mlaștinile Malaeziei Un impresionant reportaj de război

Reproducem aci descrierea unei bătălii tipice desfășurată în junglă și în străvechile păduri tropicale din peninsula Malacca, descriere făcută de un corespondent de război și publicată în ziarul japonez „Asahi”.

*

„Inamicul își construise puternice fortificații la Kuapan 80 km. la sud de Ipoh. Pe un munte înalt de peste 800 m. numit Kayo se aflau instalate baterii inamice, care executau o tragere de baraj asupra uneia șosele ce ducea către munte, și pe care trebuiau să înianzeze japonezii. Inamicul a reușit în felul acesta să întârzie înaintarea japoneză. Cu toate acestea, trupele japoneze au ajuns la poalele muntelui în seara zilei de 3 Ianuarie declanșând imediat atacul împotriva pozițiilor și amenajamentelor de pe munte

Trupele japoneze înaintau zilnic câte 2000 m., deoarece apa mlaștinilor care abundau în aceste jungle, ajungeau până la înălțimea pieptului. Soldații japonezi își croiau drumul cu baionetele și cuțitele. Mii de liane se încolăceau în jurul trupurilor lor și broboane de sânge le isvorau de pe față. În tot timpul parcursului trebuiau să depună toată vigilența pentru a se feri de șerpini veninoși care forfoteau în număr foarte mare. Soldații japonezi au suferit cumplit din cauza căldurii insuportabile și apoi din cauza frigului, atunci când o ploaie torențială i-a udat până la piele. Mulți erau oboșiți, cu desăvârșire epuizați, căzând într'o toropeală adâncă asemenea morții, care situație putea să fie extrem de gravă. Dar camarazii lor i-au trezit făcându-le masajii de înviorare.

Când au venit zorile, după aceste crâncene încercări din timpul acestei nopți, s'a pornit mai departe în marș. Ostașii erau înfomețați, stomacurile sunau a gol, însă n'aveau nici o posibilitate să fiarbă orezul, deoarece nu exista apă bună de băut, ci numai apă puturoasă și leșioasă a mlaștinilor. S'a dat ordinul: „Mâncați orez crud”. În timp ce soldații japonezi ronțăiau orez și pâine uscată își continuau nestingheriți marșul, pentru a putea ataca pe inamic pe la spate.

Astfel au petrecut ei 3 zile și nopți până când au putut ajunge lângă inamic până la o aruncare de granată. Atunci s'a declanșat atacul prin surprindere asupra poziției bateriilor inamice de artilerie. Dușmanul era cufundat într'un somn adânc. Soldații japonezi s'au năpustit deodată asupra lor, fluturând marșul de biruință și fluturând stindardul lor cu soarele pe el. După câteva minute de luptă, bateriile inamice erau reduse la tăcere. Abia acum

în sfârșit, și-au putut odihni trupurile frânte de oboseală și sprâjini capurile pe tunurile capturate după ce mai înanite și-au depărtat de pe corpul lor lianele rămase de pe urma trecerii prin junglă.

O altă descriere a luptelor desfășurate în aceste jungle e făcută de corespondentul de război al ziarului „Yomiuri”, care a revenit de pe front la Bangkok, de unde a telefonat la Tokio următoarele:

„Adevărații eroii ai luptelor din junglă sunt ostașii bicicliști japonezi. În timpul zilei temperatura s'a urcat la peste 40 grade. Celsius, astfel încât aerul s'a dilatat în cauciucuri făcându-le să plesnească. Lanșurile dela bicicletă s'au lărgit din cauza atmosferei înfierbântate la maximum. Chiar în timpul scurtelor pauze ale marșului nostru (marș, soldații trebuiau să-și repare bicicletele lor. Ostașii japonezi de pe frontul din Malacca sunt toți arși de soare. Băștinășii ne spun: „Soldații japonezi sunt trimiși de Dumnezeu pentru a ne salva”. Noi am înaintat așa de repede, încât aprovizionarea de cele mai multe ori nu reușea să n ajungă din urmă. Astfel în ziua de Anul Nou nu ne-a parvenit mâncarea, însă am găsit ulei de nuci de cocos și pătlăgele roșii într'un mic sat, astfel încât am putut să ne pregătim o masă suculentă, fierbându-ne și orezul tradițional de Anul Nou.

Busturile scriitorilor de seamă vor orna aleele Cișmigiului

La Ministerul Culturii Naționale, a avut loc o conferință între d-nii ministru I. Petrovici, general D. Popescu, ministru de interne și general Florescu, primarul general al Capitalei, cu care ocazie s'i discutat ca aleele Cișmigiului să fie împodobite cu un rând de busturi, reprezentând marii noștri scriitori și artiști: I. L. Caragiale, Șt. O. Iosif, Gh. Coșbuc, Duiliu Zamfirescu, Alex. Vlahuță, Oct. Goga, Traian Demetrescu și Teodor Șerbănescu.

Gânduri alese

Sufletul liniștit și mulțumirea lăuntrică pe care o simt cei cari știu, că fac totdeauna ceea ce pot, fie pentru a cunoaște binele, fie pentru a l dobândi, produc o plăcere fără seamăn mai dulce, mai trainică și mai temeinică decât toate cele ce vin din altă parte.

(eDescartes)

Colțul Medicului

Influențele vătămătoare ale civilizației în viața dela oraș

Dr. H. Schaeffer dela Institutul Kaiser Wilhelm pentru biofizică a cercetat problema influențelor vătămătoare ale civilizației.

Primul loc îl ocupă aici întreținerea în ce măsură civilizația și influența orașului a schimbat influențele razelor soarelui. Astfel se constată o micșorare, precum și o schimbare spectrală a efectului luminii. Oamenii dela oraș petrec aproape 90—95 din timpul când sunt trezi în încăperi acoperite, ferestrele oprind intrarea razelor ultraviolete. Când se află în aer liber, folosesc vehicule și alte mijloace de transport, iar pe străzi casele înalte fac umbră. Toți acești factori schimbă condițiunile climaterice ale razelor le orășeni, în comparație cu locuitorul dela țară, care-și petrece 40% din timp în aer liber. Acestei lipse de raze la orășeni se opune o abundență ciudată de prea mult efect de raze când masele de piatră și de praf absorb o mare cantitate de lumină climatul de raze caracterizându-se atunci printr-o cantitate de lumină și raze de căldură ultra-roșii, care în legătură cu lipsa de mișcare a aerului cere eforturi mari dela circulația sângelui pentru regularea căldurii în organismul oamenilor din orașele mari. În ceea ce privește efectul atât de important anti-

rahitic al razelor ultra-violete este remarcabil faptul că lipsa de vitamine care se produce în corp prin lipsa de raze ultra-violete poate fi echivalată prin alimentație, de pildă prin untură de pește. Se pune problema dacă în raport cu efectele schimbate de lumină să fie posibilă o înlocuire prin schimbarea alimentației. Știința încă n'a putut rezolva definitiv această problemă, dacă se pot înlocui razele ultra-violete. Dar se știe că eschimoșii rămân complect sănătoși și puternici și în lungile luni de iarnă, adaptându-și hrana la situația specială, un echivalent pentru lipsurile provocate în organism din cauza lipsei de lumină. Lipsa de raze este numai un factor al complexului bioclimatic.

Pentru orășeanul silit să lucreze în încăperi închise echivalentul deficitului este în primul rând organizarea timpului liber, nu numai a concediului, ci și a orelor libere din fiecare zi și Duminicile. Mișcare și activitate în aer liber, în anotimpurile mai calde într-o imbrăcăminte pe cât posibil de lejeră, efectuata în doze regulate. Tocmai baia de lumină zilnică este deosebit de importantă și sănătoasă. Nu este o problemă a banului sau a timpului, ci o problemă a disciplinei și voinței.

Cuvinte înțelepte culese de NICOLAE IORGA

Nu odată se samând și se seceră, și nu odată se altoiește pomul și se eulege dintr'insul rodul.

(Nicolae-Vodă Mavrocordat)

Dumnezeu ceartă și iardși tîmduiește.

(Psaltirea)

Toți înțelepții și dascălii ne învăță nici să ne prea bucurăm când vedem toate trebile făcându-se pe voia noastră, nici să ne prea întristăm când nu urmează acele ce voim după a noastră poftă.

(Axinte Uricarul)

Nu poate nimeni să fie în lume și să nu greșească.

(Acelaș)

Când vrea Dumnezeu, și omul primește sfatul.

(Neculce)

Pasărea vicleană dă singură în laț.

(Acelaș)

Sângele cel nevinovat cere judecată de la Dumnezeu și nu lasă.

(Acelaș)

Căințele cele de pre urmă intru nimica stînt.

(„Filosoful“; la Neculce)

Cu iarba cea uscată arde și cea verde.

(Proverb; la Neculce)

La priviți pe țevile megieșilor, cum țin pre cei străini: li dau de mîncat, iară la sfat sau în capul mesei nu-i pun, nici îi amestecă, și pentru aceia trăiesc prostimea lor pîndă acum necălcată. Deși dau vre-o fată după vre-un străin, prea cu greu; dară moșan nu-l primesc, nici la sfat. Și pita ce o mîndăncă cu sînge și cu multă osteneală și grijă și slujbe o mîndăncă străinii printr'alte țeri.

(Neculce)

Un căpitan înțelept nu se va grăbi să păzească trecătorile, ci se va hotări să aștepte pe dușman în șes ca să-i dea luptă.

(Rohan)

DIN LUMEA LARGĂ

STATELE UNITE AU CELE MAI MULTE PISICI

În urma unei recente statistici, americane, s'a constatat că Statele Unite adpostesc 120 milioane de pisici, deținând recordul în această chestiune.

Numai în New York se află peste 7 milioane.

Din totalul acestai 4 milioane și jumătate n'au domiciliu fix, adică sunt pisici vagabonde.

URIAȘA STATUE A LUI BUDA DIN RANGON

Orașul Rngun, în engl Rangon sau Hanthawaddy, vechea capitală a Birmaniei cu 400.000 locuitori, orașul pagodelor și mănăstirilor, posedă una dintre cele mai mari statui ale lui Buda, care reprezintă pe marele reformator culcat pe o canapea.

Această statuie se numără printre cele mai mărețe opere de artă veche japoneză și e considerată ca un simbol al eternității religiei budiste cu frumoasa concepție a Nirvanei. A fost ridicată în anul 1252, de către urmașii regelui Yoritomo.

Dimensiunile statuii sunt enorme: are 16 metr înălțime, circumferința 2290 metri, lungimea feței 2,50, iar lungimea nasului 1,30 m.

Capul este împodobit cu obiecte lucrate din aur curat, iar trupul este format din bucăți de bronz. Interiorul statuii este scobit și amenajat pentru a ține loc de pagodă.

Pentru Dv. Doamnelor

Deliciosul hațmațuchi, ce-l mîncăm cu atîta poftă în diferite salate, are un rol destul de bine definit și în îngrijirea tenului.

Pentru obrajii cari se irită ușor, este un leac foarte bun, numai cam greu de făcut.

Se toacă mărunt doi pumni de hațmațuchi după ce i-am ales și spălat bine, se pun pe o bucată de cârpă, se aplică pe față și se stă astfel cel puțin o oră.

Apoi se spală obrajii cu apă caldă, se loționează cu lapte de violete.

Dimineața se bea o decoctie de hațmațuchi cu puțină sare și unt.

„VERONICA MICLE“

Comitetul de lectură al Teatrului Național a primit și a admis în repertoriu piesa d-nei Claudia Millian numită „Veronica Micle“. Se discută chiar cu multă aprindere asupra distribuției rolurilor și versiunile cele mai diverse circulă. Ce vrem noi aci să subliniem nu este nici potrivirea d-lui George Vrăca cu rolul lui Mihail Eminescu, nici metamorfoza probabilă a d-lui G. Calboreanu în rolul marelui povestitor Ion Creangă. Este vorba de ceva mult mai important: de însăși oportunitatea înscenării acestei piese. Pentru că așa cum foarte bine scrie un confrate:

„Mihail Eminescu nu poate fi personaj secundar, cum în litera-

(templu). Pe o scară din interior credincioșii se pot urca până la capul statuii.

UN MARE GURMAND

Ludovic XIV, regele Franței avea reputația unui mare mîncă. La un singur prînz mîncă 8 supape, 16 aperitive calde, 8 feluri de pește, 16 mîncări de carne, 8 fructuri, 16 mîncări de legume, 8 pînteuri de vînat fără să mai socotească salatele deșertului ș. a.

Făcînd o paralelă între acest rege mîncăcios și un călugăr jansenist, care postea complect multe zile și se mulțumea, căm prînzea, cu o bucată de măr, putem justă observație că acești jansenisti, cu toată lipsa de mîncare ajungeau la ceași vîrstă ca regele.

SPRINCEANA INFLORITA

Este porecla poetică a unui spliciu savant aplicat condamnatilor în China. Delicventul sancționat de justiție este așezat pe muchia unei bare patrute de fier, la pa picioarele la fel.

Muchia metalului pătrunde în carnea individului care încrunță sprincenele, din cauza durerilor. Iar la fiecare încruntare, pacientul primește câte o lovitură de ciomă pînă ce își dă sufletul. Acest mod de tortură poate dura mai multe zile, după puterea de rezistență indivizilor.

Vă veți feri de riduri dacă odată pe săptămână veți întinde pe față lanolină caldă și o veți ține 20 de minute. O ștergeți bine apoi cu un tampon de vată, vă răcoriți cu apă de trandafiri. Vă puteți pudra după obișnuință.

Dacă spatele dumneavoastră tinde să ia o curbă neplăcută, faceți în fiecare zi puțină gimnastică. Stați în picioare, apucați cu amîndouă mîinile un baston nu prea gros, ridicați-l deasupra capului, apoi treceți-l în spate, fără să îndoiți brațele.

tura dramatică mondială nu am întâlnit pe Goethe, Wagner sau Schiller în completări de distribuție, cum pe Dante nu l-am văzut în scenă purtînd trena Beatricei. Socotim aproape o impecabilă apariția „Luceafărului“ în ansamblul completativ a piesei „Veronica Micle“.

Adevărul este de partea scriitorului rîndurilor de mai sus, nu de altceva dar publicul bucureștean este prea aproape de creația d-lui Titi Botez, apărut „în chip de Eminescu“ pe scena teatrului d-lui Constantin Tănase, creație care a produs o impresie penibilă între intelectuali și mai ales între cei cari iubesc uriașul mit Eminescu.